

עת"א 64127/01/14 - אביב אבוטבול, נגד משטרת ישראל, שירות בתי הסוהר

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 64127-01-14 אבוטבול ואח' נ' משטרת ישראל/שירות בתי הסוהר-מחלקת האסיר ואח'

בפני העותר כב' השופט יונתן אברהם
אביב אבוטבול, ת.ז. 036715522
ע"י ב"כ עו"ד אושרת סיבוני
נגד המשיבים
1. משטרת ישראל
2. שירות בתי הסוהר

החלטה

העותר מרצה מאסר של 4 שנים וחודשיים בגין עבירות נשק, קשר לביצוע פשע, החזקת סמים ועוד.

העותר מלין על כך כי אין מאפשרים לו ביקורים פתוחים עם קרובי משפחתו.

יצוין כי לעותר מאושרות התייחדויות עם אשתו, אליהן מוכנסת גם בתו התינוקת שנולדה לאחרונה.

בפניי טען העותר וכן טענה באת כוחו, כי המשיבים מאפשרים ביקורים פתוחים בבתי כלא אחרים ובאגפים אחרים בהם שוהים קרובי משפחה של העותר, לרבות בכלא שיטה.

לטענתם, מדובר באפליית העותר לרעה.

עוד נטען כי מדובר בזכות בסיסית, כי הנוהל החדש שסגר את הביקורים הפתוחים פוגע קשות בזכות העותר לקבלת ביקורים של בני משפחה.

מנגד טענו המשיבים כי סגירת הביקורים לגבי קרובי משפחה שאינם אשתו ובתו של העותר, נעשתה במסגרת מדיניות כללית בכלא צלמון וזאת על רקע של התרבות משמעותית של אירועי החדרת חפצים אסורים דוגמת טלפונים ניידים, אשגרים, סמים וכיו"ב, במסגרת הביקורים הפתוחים.

על כן נתקבלה החלטה כי יתקיימו ביקורים סגורים, למעט באגפי שיקום ובאגפים המתקדמים בבית סוהר מעשיהו.

כמו כן צוין כי במסגרת אותה החלטה ארצית, נאמר כי ניתן להגיש בקשה למפקד בית הכלא להתיר קיום באופן חריג של ביקור פתוח, לאור נימוקים הומניים.

שקלתי את טיעוני הצדדים בכובד ראש ואף עיינתי בחומר מודיעיני שהוצג לעיוני בהסכמה בענייניו של העותר.

החומר המודיעיני מכיל ידיעות בעלות מהימנות גבוהה, שמועדיהן נפרשים עד לחודש האחרון ומלמדים על המשך עיסוקו בפלילים של העותר, באמצעות אחרים, מחוץ לכותלי בית הכלא.

אשר למדיניות של סגירת ביקורים פתוחים עקב ריבוי החדרת חפצים לכלא במסגרת ביקורים פתוחים, התייחסתי בהחלטתי בעת"א 2770/01/12 בעניין יריב סויסה.

קבעתי באותו מקרה, כי ככל שמבוססת החלטה על צמצום ביקורים פתוחים (לביקור אחד פתוח לכל אסיר לחודש, באותו מקרה) על יסוד הנימוק כי מקרי ההברחות אל תוך הכלא במהלך הביקורים הפתוחים התרבו לאחרונה, מדובר בהחלטה סבירה שאין להתערב בה.

גם במקרה דנן נומק הצורך בסגירת הביקורים הפתוחים באותו נימוק בדיוק.

במקרה דנן השוני הוא בכך שהביקורים הסגורים נסגרו לחלוטין ונשאלת השאלה האם לא ניתן היה להשיג את מטרת ההחלטה מבחינה מידתית בדרך פוגענית פחות, כגון באופן שלא ייסגרו הביקורים לחלוטין אלא יותר ביקור פתוח אחד, אחת לחודש, כמו שנעשה בכלא שיטה ונדון בעתירה ובהחלטתי הנ"ל.

דומני שלענייניו של העותר, שאלה זו מתייתרת, שכן הובהר, כי לעותר מותרות התייחדויות עם אשתו ובתו הקטנה ובדרך זו מושג האיזון של מתן ביקור פתוח באופן מסוים ומצומצם, בדומה לאופן שבו ניתן בעתירה בה דנתי והזכרתי לעיל.

נוכח האמור לעיל, הרי שבנוגע לעותר ההחלטה היא גם סבירה וגם אינה פוגעת מעבר לנדרש מבחינה מידתית, הכל בשקלול ובאיזון עם הצורך בהשגת המטרה של בטחון בית הכלא ומניעת הברחות לתוכו.

אשר על כן, אני דוחה את העתירה.

ניתנה היום, י' אדר ב תשע"ד, 12 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.